

РЕЙ БРЕДЪРИ КОГАТО КЛОНЪТ СЕ ЧУПИ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

Нощта беше студена и духаше лек ветрец, който започна да се засилва към два след полунощ.

Листата на дърветата отвън затрепериха.

В три сутринта вятърът вече мърмореше непрестанно от другата страна на прозореца.

Тя първа отвори очи.

А после, неясно защо, той също се размърда от полудрямката си.

— Будна ли си?

— Да — отвърна тя. — Чух някакъв звук. Нещо извика.

Той надигна глава.

Някъде отдалеч се чуваха тихи ридания.

— Чу ли това? — попита тя.

— Кое?

— Нещо плаче.

— Нещо?

— Някой — рече тя. — Звучи като призрак.

— Господи, ама че работа. Колко е часът?

— Три сутринта. Онзи ужасен час.

— Ужасен?

— Помниш какво ни каза доктор Мийд в болницата. В този час хората просто се отказват, предават се, престават да полагат усилия. Тогава умират. В три сутринта.

— Предпочитам да не мисля за това — рече той.

Звукът отвън се засили.

— Ето пак — рече тя. — Прилича на призрак.

— Боже мой — прошепна той. — Какъв призрак?

— На бебе — каза тя. — На плачещо бебе.

— И откога бебетата имат призраци? Чували ли сме наскоро да е умирало бебе? — Той тихо се засмя.

— Не — отвърна тя и поклати глава. — Но може да не е призракът на умряло бебе, а... Не знам. Слушай.

Той се заслуша. Плачът се чу отново, някъде много отдалеч.

— Ами ако... — започна тя.

— Да?

— Ами ако е призракът на дете...

— Продължавай — подкани я той.

— Което още не се е родило.

— И такива призраци ли има? И те могат да издават звуци? Господи, какви ги говорят? Ама че странно.

— Призракът на дете, което още не се е родило.

— Как така има глас?

— Може да не е мъртво, а просто да иска да живее — каза тя. — Толкова е далеч, толкова тъжно. Как да му отговорим?

Заслушаха се и тихият плач продължи, и вятърът ридаше отвън.

— Не издържам — каза той. — Ще стана да хапна нещо.

— Не, недей — спря го тя и го хвана за ръката. — Стой тихо и слушай. Може би ще получим отговор.

Той легна обратно, задържа ръката ѝ и се опита да затвори очи, но не успя.

Двамата лежаха, вятърът продължаваше да мърмори, листата се тресяха.

Някъде далеч, някъде много далеч плачът продължаваше и продължаваше.

— Кой може да е това? — прошепна тя. — *Какво* може да е? Няма да спре. Толкова ме натъжава. Да не би да моли да му позволят?

— Да му позволят ли?

— Да живее. Не е мъртво, никога не е живяло, но иска да живее. Мислиш ли... — Тя се поколеба.

— Какво?

— Ох, Господи. Мислиш ли, че онова, за което си говорихме преди месец...?

— За какво сме си говорили?

— За бъдещето. За това да нямаме семейство. Без семейство. Без деца.

— Не си спомням — каза той.

— Опитай. Обещахме си, че няма да създаваме семейство, няма да имаме деца. — Поколеба се и добави: — Няма да имаме бебета.

— Без деца. Без бебета?

— Мислиш ли... — Тя вдигна глава и се заслуша в плача навън, някъде далеч, много далеч през дърветата. — Възможно ли е...

— Какво?

— Мисля, че знам как да спрем този плач.

Зачака я да продължи.

— Мисля, че може би...

— Какво?

— Може би трябва да дойдеш от тази страна на леглото.

— Искаш да кажеш, до теб ли?

— Да. Ела, моля те.

Той се обърна, погледна я и накрая се премести плътно до нея. В далечината градският часовник отмери три и четвърт, после три и половина, четири без петнайсет, четири.

Двамата лежаха и слушаха.

— Чуваш ли? — попита тя.

— Слушам.

— Плачът.

— Престана — каза той.

— Да. Онзи призрак, онова дете, онова бебе, онзи плач спря, слава Богу.

Пое ръката ѝ, обърна се към нея и каза:

— Ние го спряхме.

— Ние го направихме. Да, слава Богу, спряхме го.

Нощта беше много спокойна. Вятърът започна да утихва. Листата навън престанаха да треперят.

Двамата лежаха в нощта, държаха се за ръце, вслушваха се в тишината, в прекрасната тишина, и чакаха утрото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.